

ACSAI ROLAND

A NUTRIA

Kiszökött a nutriafarmról, és a víz illata után haladva eljutott a nádasig. Oda, ahová a kidobott biciklik, bútorok, kutyák és macskák kerültek, a nádírigók, szárcsák és tarajos gótéek birodalmába. Ha a pézsmapocok-vadász nem lett volna túl öreg hozzá, hogy kirakja csapdáit, bizonyára megörült volna a nem mindennapi prédának. De a kapujáról régen lekerült már a tábla, hogy „Pézsmapocok-prém kapható!“, és valahol a padláson porosodott.

Hogy a szökés izgalmait kipihenje, a nutria egy stégre telepedett, és beleszimatolt a levegőbe. Nem érzett veszélyt. A vízinövényeket csipdesve elúszott előtte egy szárcsa. Néha kiugrott a vízből egy-egy ebihal, és fennakadt a vizet borító, vastag békalencseszőnyegen. Farkával hevesen csapkodva kellett visszafúrnia magát. A békalencséből bőven jutott a baromfiudvarokban tartott kiskacsáknak is, amiknek gazdái gyakran kijártak békalencsét gyűjteni, hogy a kukoricadarájukba keverjék. De éppen akkor nem járt arra senki. Az ebihalfarkak verdesésén kívül nem hallatszott más zaj. A pézsmapocokok még aludtak földalatti járataikban.

Talán a nutria is elszunyókált a napon. Nádreccsenésre ébredt. Egy gumicsizmás, tíz év körüli fiú közeledett felé. Amikor észrevette a nutriát, meglepetten megállt. A fiú nem először látott ilyen állatot. Nagyszülei szomszédságában egy férfi lakott, aki az udvarában fácánokat és nutriákat tenyésztett. Az állatokért rajongó gyerekeknek örömmel és büszkén mutogatta farmját. A fiú emlékezetében a nutriák nikotinsárga lapátfogai maradtak meg a legélesebben. Az egész állatból most is a fogait látta meg először. Olyan sárga volt, mint a lemenő napé, ami a hátuk mögött a szántó föld szélére ereszkedett. A szomszédban tett látogatás után a fiú megvette a „Nutriatenyésztés“ című könyvet, és arról ábrándozott, hogy egyszer neki is nutriafarmja lesz.

A gyerek visszaszaladt a házba, és egy almával jelent meg újra. Az állat felé nyújtotta. A nutria a levegőbe szimatolt, és elindult a gyerek felé, de nem vette el a kezéből – megvárta, amíg a fiú megunja a szobrozást, és eldobja a gyümölcsöt. Akkor odagázolt a vízen lebegő almához, és két mellső lába közé fogva először ösztönösen megmosta, mint egy mosómedve, majd rágcsalni kezdte. Az alma kerek volt, mint a világ, és most mintha valóban a világot jelképezte volna: a nutria

érezte, hogy a fiú most a világból adott neki valamit. A fáról, ami a kertjükben nőtt, egy almát, amit az apja szedett le. Megosztott vele valamit, amit a nutria szívesen elfogadott, mert már nagyon éhes volt.

Akkor a fiú újra eltűnt, és egy dobozalakú, rácsos oldalú görénycsapdával tért vissza. Felnyitotta az elejét, és belerakott egy újabb almát – csalinak. A nutria először csak nézte a csapdát, aztán óvatosan elindult felé. Egy másodperccel azelőtt, hogy a csapda lecsapódhatott volna a nutria mögött, a fiú a levegőbe dobta a karját, és felkiáltott. A nutria gyorsan eliszkolt.

Mert amikor a nutria elérte a csapdát, a fiú fejében lecsapódott egy másféle csapda, az emlékezeté, és a szemét is lehunyta hozzá, hogy ki ne szökjön onnan a nutria képe.

AZ EMLÉKEZET MAGHÁZA

A nutria, amivel a fiú
A nádasban találkozott,
Megajándékozta
Azzal, hogy elfogadott
Tőle egy almát.
Az emlékbeli fiú és az emlékbeli
Nutria beköltöztek
Az emlékezet magházába –
Ott élnek örökre;
Háborítatlanul.